

NÉPAKARAT

Kiadja: a Magyarországi Radikális Keresztényszocialista Párt.

Budapest, 1919.

RÖPIRAT.

Szeptember 11

Az éhező munkásság kiáltása a társadalomhoz.

A dolgozó magyar munkásság milliói válságos perceket élnek. Magyarország sorsdöntő óráiban *a nincstelenség, a munkátlanság iszonyata mered feléjük. Nincs aki a sok gyülekezés közepette munkát és kenyeret nyújtana feléje.*

A magyar munkásság csodálkozva látja, mint fosszák meg őt és családját a mindennapi kenyértől és lökik ki naponta százezrével az utcára. Ezek láttára csodálattal kérde: *Van-e erről a keresztény magyar társadalomnak és az őt képviselő keresztény kormányának tudomása? Ha igen, akkor akarja tudni: vajjon szabad-e az ilyesminek egy magát modern kereszténynek nevező társadalomban megtörténnie?*

A dolgozó magyar munkásságnak saját hazájában szomoruan kell azt tapasztalnia.

Rea zudult az öt éves vérzivatar iszonyu nélkülözéseinek minden sorozata. Ugyanezen lelketlen fináncsökések profitszomja miatt vérezett és éhesen verejtékezett, akk ma szivtelenül, a nincstelenségbe taszítják őket.

A magyar munkásság nagy többsége [90 percentje] hazafias érzelmű volt a múltban, de a jelenben is az akar maradni. Ezt a bánásmódot, amelyet a kereszténység égisze alatt vele szemben elkövetnek, azt ő meg nem érdemli.

Boisevizmust hozza fel kibuvóul a bankokrácia és az üzérkedő kapitalisták sáskahada, ugyanők, akik tulajdonképen főbűnösök voltak a boisevizmus megteremtésének.

A magyar munkásság mindig büszke lesz a mulban teti hazafias érdemeire és ki is tudja mutatni, hogy ő volt az első aki Magyarországon szembe mert szállni a boisevizmussal. Az emlékezetes 1918. évi januárjában a boiseviki vezérek kezdeményezésére berendezett „tömegsztrájk” alkalmával, összetépte szakszervezeti könyvét és hátat fordított a boiseviki vezéreknek. Am akkor a munkásság legnagyobb ámulatára és elkeseredésére a részvénytársaságok igazgatói nem akartak a munkásság nagytöbbségének munkát adni, hanem csak azzal a kikötéssel, ha ismét visszalépnek a boiseviki szakszervezetébe.

A zsidó tőkésök nagyon jól tudták, hogy evvel mit cselekszenek. A munkások elégedettségének csak örültek. S minden munkabéremelési követelést hiven teljesítettek. A munkabéremelésekbe fektetett csekély tőkét ugyanis, az iparcikkek magasabb áráiban hatványozottan visszaszerzték és így a végeredményben nemcsak az ország szervezetlen millióit, de ráadásul a szervezett

munkásságot is a legnagyobb nyomoruságba kergették.

Ma a helyzet megint csak ugyanaz, kis változattal. Kidobják megint a munkásokat százezrével az utcára. A munkásság óriási tömegeit elégedettségbe taszítva azon mesterkednek az üzérek, hogy a nekik nem tetsző kormányzati rendszert megingassák és egy pajeszos boiseviki vezért ültessenek a miniszteri bársonyszékbe

Nézzük mit akarnak. Az „unserer Leut” miniszter egy intésére visszavétnének a most kidobott munkások, magas munkabéreket adva, megindítanak az ipari termelést és uzsora áron tovább adott cikkek révén, hamarosan színültig töltenék Wertheim-szekrényeiket. Ezt csinálták a múltban, ezt akarják megismételni a jelenben.

A magyar munkásság az éhettehen sihederekkel szemben megint magára van hagyatva. A kormány a társadalom megint téttlen. Mit csináljon a sanyaru helyzetében a verejtékező munkásság?

Mi mást, mint apellál a társadalom emberbaráti érzelmeire és azt kérdezi tőle: Lehet-e egy keresztény államban ébinségre kárhóztatni százezrekre menő, dolgozó keresztény munkásembert? Lehet-e konjunkturális érdekoöl

nyomorogni hagyni azok soktagu családjait, hozzátartozóit? Már pedig azt teszik manapság a keresztény Magyarország nem csekély dicsőségére!

Pedig hány hazafias munkás szive-vágya teljesült a magyar haza megújulásával! „Milyen szépen hangzik: Keresztény kormány! Keresztény Magyarország! Oh te drága ujjáébredés! De rég vártunk! Te zivataros sötét sötétjéből előtörő halmahasadás! De rég áhítottunk utánad! Most itt vagy! De nem úgy, ahogy mi elképzeltünk téged! . . . Legnagyobb részünket elbocsájtották a munkából, azaz kirúgták az utcára! Én egy napra 25 koronát kapok! Hat apró gyermekem van! Ezeket etetni, ezeknek ruhát adni, ezeket iskolába küldeni kell! De miből? . . . Egy kgr. hus 50, 70, sőt 90 korona! Ruha, cipő, az nincs! Itt a tél! De ne folytassuk . . . Talán ez még nem az igazi keresztények Magyarországa!?

Hát bizony ez még távolról sem az! . . . És hiába panaszozzuk el ezt egymásnak munkás testvéreim, azzal magunkon ugysem segítünk! Azért hát elmondjuk ezt annak a magát kereszténynek nevező társadalomnak, hadd tudja meg az!

Hadd legyen tudomása neki arról, hogy mi is hazafias (és nem hazátlan bitangok!) vagyunk. A magyar haza ujjáébredése küszöbén nincs különbség rang és mód, állás és foglalkozás közt, mert minnyájan keresztény és magyarok és mindnyájan testvérek vagyunk! És éppen ezért a mi számunkra is testvéries bánásmódot követelünk!

Mi, dolgozó milliók nagyon jól tudjuk azt, hogy mit jelent az kereszténység! Amit ma velünk tesznek (a multban is így tettek) az nem kereszténység, hanem a legközönségesebb pogányság! Ilyen gazdasági politikával nem lehet az országot talpra állítani. 100 milliós deficitek hangoztatásával nem lehet a munkásság

százezreit fölrugni! Kun-Kohn Béla számoló cédulái még nem értékmérők annak elbírálására. Ez nem keresztény szociálpolitika. Ezt nem szabad a kereszténység cégére alatt, az államnak a dolgozó existenciák verejtékes fillérreiből kisajtolnia!

A valóság az, hogy ezekbe az üzemekbe a háboru alatt belefektetett tőkék termelő eszközök mind megvannak és léteznek! A dolgozó munkásság millióinak evvel szemben semmije sincs! Nincs kenyere, rongyos a ruhája nincs lakása és foglalkozása . . . gyermekei éheznek, dideregnek s nyomorognak!

Azért tehát te magyar keresztény társadalom, ha valaha, úgy legalább most ne hagyd magára testvéreidet, a dolgozó munkásság millióit. A dolgozó munkásság semmi áldozatot nem kíván tőled. Csak légy keresztény, de aztán igazi keresztény! *Valósítsd meg a keresztényszocialista termelőrendszert!!* Romokban heverő hazánkban rengeteg a munka; adj tehát rögtön munkaalkalmat! Rugd fel és verd szét korbáccsal a kizsákmányolókat vagyis: vegye az állam a kezébe (szocializálja) a r. t. nagyvállalatokat. Adjon a dolgozóknak nyereségosztalékokat, mellyel biztosítja a termelés folytonosságát és megteremti a keresztényszocializmus legszebb eszményét; a munkauralmát. Oldja meg a lakáskérdést, ruházati és fűtési kérdést, az élelmiszerek igazságos elosztását sürgősen, még a tél beállta előtt!

Amíg van éhező társadalmi osztály; addig a társadalomnak keresztény jelzője csak cégér, cselekedeteiben hazugság és népcsalás!

Keresztény cselekedeteket vár a nincstelenségbe taszított munkásság!!

A „NÉPAKARAT“

a dolgozók lapja!

Ezt terjesszétek!

Népakarat.

A népakarat megnyilvánulását kívánja Magyarország népétől az európai győztes hatalmak csoportja.

Annak a magyar népnek az akaratát kívánja, — a mely végigszenvedte a háboru borzalmát, átélte a bolszevizmus örületét, de amelyről az egész világ megtudhatja, hogy ily kalandos vállalkozásba beterrorizálni magát többé nem engedi.

Ennek a dolgozó magyar népnek az akaratát kizárólag a béke. Az örök béke.

Békét akar a magyar nép mindenkivel. Békét az egész világgal. Azt akarja, hogy szabadon, függetlenül és békében élhessen saját hazájában. Jólétet, földi paradicsómot akar magának teremteni — nem ígéretekkel és ámitásokkal, de becsületes tisztességes munkával és munkaszabadsággal.

Azt akarja, hogy küszöböltessék ki a társadalomból a tőke uzsorája és lépjen helyébe a mindeneket megteremtő munka uralma.

Tömegkulturát akar. Összes anyagi, erkölcsi, szellemi igényeinek kielégítését akarja.

A világtörténelemben ezeréves misszióját folytatni akarja de olyképpen, hogy sorsának nemzeti élete kialakításának irányításába senki más ne szólhasson bele: mint a magyar dolgozó nép saját maga.

A magyar nép akaratának illetően való megnyilvánulásától függ Magyarország jövője.

vőjének sorsa. A nép akarata rendszerint Isten akarata. A magyar nép egyöntetű akarata pedig nem lehet más mint

a Keresztény Magyarország megteremtése és kialakítása.

A „Népakarat“ tehát, mint ilyen, a dolgozó magyar nép akaratának teljesítését tűzte zászlajára és ezennel felszólít minden dolgozó magyart, ki saját hazája és jólétének — megteremtését akarja: terjessze a „Népakarat“-ot és lépjen be a Magyarországi Radikális Keresztényszocialista Pártba.

(Wa)

Miért nem kell a Friedrich-kormány?

Soha nehezebb helyzete nem volt még magyar kormányoknak — mint a Friedrich-kormányoknak. Nehéz helyzetét súlyosbitják még azok a *sötétben bujkáló elemek*, a kik félremagyarázhatatlan céllal — még mindig a mult emlékein rágódva — hamis rémhíreket gyártanak és terjesztenek az országban, ravaszon kiesztelt kommunikéket helyeznek el a bécsi és külföldi faji lapjaikban, csak-hogy minél nagyobb zavart és kellemetlenséget idézzenek elő, csak-hogy a most annyira szükséges egységet megbolygassák, megbonthassák *önző céljaik elérésére*.

Különösen a bécsi lapok hemzsegnek a sok hazug, tendenciózus hírektől, me-

lyek mindegyikének az a már unalmassá lett refrénje: *a Friedrich-kormány lemondott*. Pedig éppen az ellenkezője az igaz! Igen elhiszünk, ha őrajtuk volna — azonnal megbuktatnák ezt a kormányt, amely *az ország-nak keresztény és nemzeti szellemben való megújhódását* tűzte ki programmjául. Így érthető a szövetségközi missiók előszobáiban a lázas kilincselés, sürgés-forgás, ló-tás-futás. Mert a Friedrich-kormánynak borzasztó a bűne: először is határozott keresztény és magyar politikát akar minden vonalon, másodsor pedig a dolgozók érvényesülését. A kabinet tagjai mind olyanok, kiknek neve már egymagában is programot jelent.

Innét tehát a nyelvtölgetés a kormányra. Pedig mind hiába. A Friedrich-kormány szilárdan áll — mert minden dolgozó öntudatos munkás és az egész keresztény magyarság erős falanxként egységesen mögötte áll.

Tudja mindenki nagyon jól, miért intrikálnak, miért mozgatnak meg mindent a sötétség reszkető lovagjai ennek a kormánynak megbuktatására. Azért, mert *félnek a felelősségrevonástól*. Másodsor tartoznak azzal azok-nak a puszipajtásaiknak és jóbarátaiknak, akik a magyar nemzetet végromlásba döntötték és még most is a kárbavesztett súlyos milliókat, melyeket a bolsevik pestis szítására különböző országokban elherdáltak —

rajtunk szeretnék bevasalni különböző adók alakjában.

Csevegnek „blokad“-ról meg mindenféle képtelenségekről, csak arról nem beszélnek, hogy akármilyen kormány jönne, a bajon egyik sem fog segíteni tudni, csak az öntudatos, dolgozó magyar nép maga, ha egységesen odaáll a kormány mellé és teljes erejével segíti a romok eltakarításának nehéz munkájában és a mielőbbi tartós békeállapot visszaállításában.

Mi, radikális keresztényszocialisták szívből támogatjuk a Friedrich kormányt, a mig maga elé tűzött irányát megtartja és le nem tér az eddigi utjáról. ▽

Vermes Gyula emlékének.

Szinte nem akarjuk elhinni, hogy vezérünk — Vermes Gyula nincs többé. Még csak néhány héttel ezelőtt friss életkedvvel, a jövőbe látóan biztatott bennünket kitartásra, és most — most mikor az Eszme győzött és a vörös *vypera* fejét szétroncsoltuk és a kereszt ismét diadalmaskodott, most — mikor nyilvános életünknek legnagyobb szüksége lenne Vermes Gyulára, az ő éleslátására, az ő önzetlen munkáságára, vas akaraterejére, energikus kezére, organizáló tehetségére, az ő jóságos, nemes, mindenkit magával ragadó szinaranyegyérségére; amikor szemével láthatná, hogy nagy, nehéz és küzdelmes harca nem volt hiába-

való, nem volt meddő, mert az események mindenben az ő politikáját igazolták s csak mi néhányan, akik bizalmas környezetéhez tartozni szerencsételtünk, csak mi tudjuk, mily sokat köszönhet a keresztényszocialista mozgalom újjáéledésénél, tisztulási folyamatánál *Vermes Gyulának* — és most — most a Böhm Vili és Preusz Mór martalócainak egyik áldozataként, kísérelésével, *Hollósy Ádám* elbarátunkkal együtt valahol a demarkációs vonalon egy eldugott jeltelen gödörben fekszik hidegen, élettelenül.

Fájdalmunk leírhatatlan és csak az tudja megérteni, aki ezt a szép lelket valójában ismerte. Ha *Vermes Gyula* élne és itt lett volna közöttünk — politikai életünk egész más mederbe terelődött volna. De *Vermes Gyula* halott és pótolhatatlan az a nagy veszteség, ami mozgalmunkat érte.

Vermes Gyula vezérünk és főszerkesztőnk *Hollósy Ádám* elbarátunkkal együtt Pécsnek vette útját, hová egyik meghitt emberünk kísérte le őket. Ez utóbbit a határvonalon elfogták a „vörös” katonák, míg *Vermes* és *Hollósy* az erdőbe menekültek, hol a fanatikus pécsi vörös bányászok vagy a vörös határőrök kezeibe jutottak. Azóta semmi hír többé róluk. A bolsevik zsványok tettek róla, hogy ne kerüljenek fel Pestre. „Elintézték” őket az ismert módon melegiben. Egy *Vermes Gyulát* nem lett volna könnyű Pesten „gajdeszbe küldeni”. *Többet* ott lent tettek „angolra”.

A feljelentést megtettük és a rendőrség detektívtestületé legkö-

zelebb a helyszínen fogja erélyes nyomozását megindítani, hogy e tragikus esetben világosságot derítsen.

Vermes Gyula a keresztény magyarság nagy Mártirja. Gyászunkban, fájdalmunkban mindenki osztozik, aki becsületes keresztény és magyar. S ha gyilkos kezek ki is oltották e nemes ember életét, csalódnak akik azt hiszik, hogy *Vermes Gyula* legyilkolásával a küzdő, határozott, radikális keresztényszocializmust is eltették láb alól. Mert *vezérünk szelleme tovább él közöttünk* és hivei — szent örökséggel szívükben — tovább dolgoznak azon az uton, melyet *Vermes Gyula* eléjük tűzött. És fogadjuk férfiri becsülettel, hogy erről az utról le nem térünk sose, senki kedvéért, *Vermes Gyula* tüzes és tiszta lelke lesz az irányítónk, utmutatónk és bátorítónk ezen nehéz, küzdelmes munkánkban. ▽

A vörös hydra

nem akar nyugodni, csak nem akar beletörödni — hogy az ő rablógyilkos uralmának örökre befellegzett. Még utolsó végvonaglásában is ficánkodik és öltögeti nyelvét ésszeretne feltápaszkodni. Pedig nincs benne élet, a méregfogak ki vannak törve, feje szétroncsolva, ő maga pedig a porban széttaposva az izmos munkáslábak csizmáitól.

Kik azok, a kik állandó njekeciókkal tartják még benne a kiszálló parát? Kik azok, kiknek érdekében áll, hogy e tizenhárom fejű szörny ismét életet kapjon? Kik azok, akiknek nem volt elég a bolsevik zsványok égbekiáltó gazságaiból? Kik azok a sötétben bujkáló rémhírterjesztők, az éj leple alatt pincékben összebujó sápadt képű ismert vonású ajjas emberek, a kik a levágott fejet a hydrára vissza akarják

illeszteni boszorkánykonyhájuk ismert keleti bűvszerével — pénzzel — és anarkiát akarnak előidézni ebben a szerencsétlen Mátyrországban? Kik azok a halkán susogók, utcasarkokon összebujók, a nap világosságától félők, bizonyos lakásokban összejövők, a kik azt hiszik, hogy titkuk ismeretlen előttünk?

Magyaros nyíltsággal és becsületes őszinteséggel óvjuk és figyelmeztetjük az illetőket, a kik ezen förtelmes aknamunkában részt vesznek vagy a csahosok szekerét bármily irányban is előmozdítani igyekeznek — hogy jó lesz abba hagyni a trójai faló építését és szépen csendben belenyugodni a változhatatlanba: hogy a bolsevik viperának örökre vége, mert a birka-türelmű magyarság megtalálja magát gondolni és nem fogja többé respektálni a hagyományos magyar vendégjogot . . .

Hiába minden megrökönyödés: mindent tudunk. Most már nem is bolsevista, most egyenesen anarkista szisztéma szerint dolgoznak.

Csak rajta! Lássák majd ők . . . ▴

„Fekete könyv.”

A becsapott és százszorosan elárult magyar munkásság vállain keresztül hihetetlen ravaszsággal felkapaszkodott preisz mőrök, peidl gyulák, böhm vilik és a többi „manók” *hazánkból egy nagy temetőt csináltak.*

Mindenütt rombolás, fezzlogálás, erőszak, rablás, gyilkolás, üszkők és romok jelik khon béla és a többi merészen ivelt orru társai pribék hadának vértől gőzölő útját.

A nagy világháború minden borzalmával és nyomorával nem fakasztott annyi könnyet és jajszavat a magyar népből, — mint ez, a nép nevével magát burkoló rablógyilkos vöröshorda.

Leírhatatlan az a gazság, amit ez az „orosz” pénzen nyakunkba vart csirkefogó társaság a keresztény magyar néppel elkövetett. A kormány félhivatalosa is elismeri ezt. Min-

denki „burzsuj“ volt — a ki „gőj“ volt. Ezt vázsonyi weissfeld vilmos minden nyakatekert fogásaival sem fogja tudni lecáfolni, bárhogyan szeretné a nála megszokott rabulisztikával a gazságok és gyilkosságok halmozát a „hősi nép“ vállairól lekefélni. *A kormány lapja írja: hogy a lenin-fiuknak egy külön kizárólag zsidókból alakult csapatuk volt, a kik felkeresték a zárdákat és az apácákat magukkal hurcolva, meggyalázták és válogatott kínzásokkal addig gyötörték lassan — amíg ki nem szenvedtek.*

Most, hogy a megszálló csapatok és hatóságaink lassan megtisztítják hazánkat e börtöntöltelékektől — következzenek a *kérlelhetetlen felelősségrevonás*, a leszámolás és a jóvátétel ideje.

Nem fogjuk tűrni, — hogy ismert faji simaságukkal, összeköttetések révén kisikoljanak a felelősségrevonás és számlaki-egyenlítés alól e gyáva betyárok, kik a régi jogrend visszaállításának első pillanataiban mint a kámfor *elillantak*, polgári ruhába bujtak, ökölvastagságu nemzeti csokrot kötöttek, őket meg nem illő tisztiformaruhába öltözködtek és a régi rendfokozat jelvényeivel *tüntettek az utcán.*

A „bolsevik zsványok“ nem fogják többé becsapni a magyar népet. Mindenki tudja, — hogy sem munkás, sem szociális, sem kenyérkérdésről — de csupán és kizárólag, úgy mint a multban folyton és állandóan — az

hatalmi kérdésről volt szó, a mihez a rövidlátó, gondolkodni nem akaró, a népszava emlőin felnevelt munkásságot ismét sikerült *beugratni* és a „proletár“ jelszavával fektelen cézári erőszakkal *béklyóba verni.* A tandíj keserves volt — még sokáig fogunk nyögni a „vörös felszabadítók“ előidézte állapotok miatt.

Az a hatalmas bolsevik pofon, — a mit a keresztény magyarság kapott — végre kinyitotta szemeit és most látva-lát,

Azért *nem fogja engedni*, hogy

a mérhetetlen gyász és siralom előidézőinek helytelenül alkalmazott humanista frázisokkal bizonyos vaksággal sujtott s a dolog lényegébe belátni nem tudó, a multból még érzelmi kapcsokkal hozzájuk fűzött körök az „Emberriesség“ nevében menedék és szabadságlevelet adjanak, hanem *a legerélyesebben követeli a legteljesebb elégtételt a tartozik-követel. elv örök törvénye alapján.*

Adós — *fizess!* ez most a vérig sértett, a porig lealázott keresztény magyarságnak hajthatatlan követelése és energikus jelszava.

Felhívjuk az ország keresztény magyar népét, hogy minden, a bolsevik zsvány-uralom alatt őt ért és általa elszenvedett mártíromságról értesítse szerkesztőségünket, tüzetesen, az igazságnak megfelelően — a kit bántalom ért, hogy közvetlenül hiteles adatok alapján állíthassuk össze azt a „Feketekönyv“-et, a mit kiadni szándékozunk a keresztény magyar nép részére, hogy első sorban a magyarság ítélőszéke elé állíthassuk a szovjet-uralmat másodsorban pedig, hogy fiaink és unokáink is pörére vetkőzve lássák a maga teljes undokságában a bolsevik zsványokat és kendőzés és puder nélkül megismerjék, kik voltak azok, a kik a magyar dolgozók nevében nyársra huzzák a — dolgozókat. △

Lássunk tisztán!

A „fekete kéz“ emberei a papírhiány dokumentálására fürmedvényi fürmedvényre licitálnak. Nekik csak az a munkás, nekik csak az a miniszter — a kin az internacionalisták nyakravalóját lájják. *Tehetetlen dühükben* megint előhuzzák a Teleky-téri kamrából peidl gyulát, vázsonyi vilmost, buchinger manót, kondor Bernátot és a szép garami fiút.

Hát mit képzelnek ezek a hulliginok? Ilyen nevekkkel mernék előjönni, a kiknek mindegyike egy-egy arculütése az öntudatos dolgozóknak.

Peidl Gyula a népjólétnek néhai boldog minisztere azzal kezdte tevékenységét, hogy első miniszteri ténykedéseként a maga jólétét mozdította elő, a saját maga által folyósítani kért miniszteri fizetésért személyesen jelentkezett. Miniszter létére annyit sem tudott, hogyan kell fizetése ügyében egy miniszternek szabályszerűen eljárni s csak az eljáró pénztári tiszt lesajnáló mosolyu felvilágosítása után tudta meg, hogy az állampénztár nem nyomdászszakszervezet. Csoda-e hát ha ez az ember vörös miniszterelnök lett? Ugy tudjuk, hogy Kun Bélának nagyon jól ismerték Peidlnak kitünő érzékét a Wertheim szekrény iránt. (És ez az ember miniszterelnök lett?) Hát nem szégyen, hát nem gyalázat ez? Ez az ember a ki a rablógyilkosokat, az ő puszipajtásait a közös bank összes értékeinek utolsó elemelőinek, az ország tönkretévőinek szökését elősegítette. És ez az ember még beszélni mer? Sőt még ujabbban is egy tárca erejéig akarja megválni a kifosztott magyar nemzetet.

A Kondor? A kinek egyedüli érdeme, hogy a „kiválasztott néphez“ tartozik, vagy az „az ismert szövetkezeti mult“... A niemand bernátról még beszélünk a pudert lemoszuk róla — mielőtt ő is még egy önjóléti tárcát szerezne.

Hát a kis gnóm a Preusz Móric? Ez a léleknélküli, legvéresebb száju bolsevik kalandor a ki a szovjet üléseken a legőrültebben szoritotta a munkásságot a proletárdiktatura mellé és kinek nagy része van benne, hogy 40.000 dolgozó magyar munkás a Tisza fenekén alussza örök álmát. Az ő sötét lelkiismeretüket terhelő, hogy Magyarország munkásai a koldustarisznyát és vandorbotot szorongatják kezükben.

És ezek a minden emberi érzésből kivetkőzött fenevadak ismét keverik a kártyákat. Munkástestvérek! Adjátok meg nekik a kellő választ.

A rendőrkérdés.

A sürgős elintézést váró időszak és égető ügyek között kétségkívül egyike a legfontosabbaknak a rendőrkérdés.

Ha azt akarjuk, hogy minden tekintetben megbízható, tisztákezdű és hivatásának magaslatán álló rendőrségünk legyen — úgy biztos jövőt, nyugodt egzisztenciát és a legszélesebb védelmet kell hogy biztosítsunk neki. A rendőrlegénység, tisztikar, detektívtestület, és díjnoki szolgálati szabályzat fizetésrendezésének ügyét a mult kényelmes agyonhallgatásával nem lehet többé kezelni. Mi állandóan felszinen fogjuk tartani, nehogy megint az irattárnak vegye utját.

Rendőrtestvéreink! ti tudjátok lagjobban mennyit dolgoztunk és küzdöttünk mi értetek, mikor bűn volt a ti érdekeitekért sikra szállani; mikor a Népszava védelmében a kommunisták testvéreiteket legyilkolták, annak a népszavának védelmében, amely állandóan mocskolta a rendőrlegénységet és soha sem volt mellette egy védő szava, ti tudjátok mikor a „fajmagyar“ polgári lapok csak kigunyoltak benneteket, mikor a „pesti utca“ közáporral fogadott benneteket és vegelfrei volt a magyar rendőrszem élete, mert minden csirkefogó lebecskázhatta, — *mi voltunk azok*, akik védelembe vettünk benneteket, kik óvást emeltünk, kik tiltakoztunk és minden erőnkkel segítségetekre siettünk és eljártunk érdekeitekért, *mert testvéreink voltatok*, test a mi testünköl, vér a mi vérünköl.

Rendőrök! Daczára a régi rend békés élet visszaállításának —

nektek a jövő esélyeivel is számolnotok kell. A mult tanulságai után óva, lábhoz tett fegyverrel kell néznetek a jövő felé. Tudjuk, hogy a *mieink vagytok*, Velünk együttérző, velünk együtt küzdő *testvéreink*. Azonban hogy megint báránybőrbe bujt farkasok ne férközhessenek hozzátok és illetéktelen akarnokok beszéljenek a Ti nevetekben, *felszólítunk benneteket*, lépjétek be azonnal a pártba, tömörüljétek a Népakarat köré, jöjjetek hozzánk, fizessétek elő a *Népakaratra*, mely állandó összekötő kapocs lesz közöttünk. Egyetlenegy rendőrszem, a tisztikar, a nyomozótestület egyetlen tagja, egyetlen díjnek se vonja ki magát ebből, hanem *ragadjátok meg azt a testvéri jobbot, melyet szeretettel felétek nyujtunk és jöjjetek el hozzánk.*

A bolsevik zsványok aknamunkája.

A Wagner Antal tollából származó röpiratnak második bővített kiadása sajtó alatt van már és néhány nap múlva központi irodánkban lesz kapható. Wagner Antal jeles füzeté megbecsülhetetlen szolgálatot fog tenni, mint agitációs irat propaganda célokra is szerfölötte alkalmas, mert darabokra szedi a vörös fegyvertár összes érveit és kendőzetlenül, eredeti rutságukban mutatja be a „bolsevik zsványokat“ és azoknak hü szövetségeseit és uszályhordozóit. Wagner Antal aktuális füzetét szeretnők minden keresztény magyar kezében látni. Különösen a választások előtt. De sok „bálvány“ sülyed majd vissza a feledés feneketlen tengerébe.

Wagner Antal a kommün ideje alatt százezrével gyártotta és terjesztette a felkesítő, felvilágosító, kitartásra buzdító „ellenforradalmi“ fehér röpiratokat és nagyban hozzájárult elbarátainkkal együtt — hogy az átkos hóhéralom megsemmisítessék.

Ez a merész mozgalom volt az, amely a legnagyobb szolgálatot tette a békés élet és a régi jogrend visszaállításának és a legtöbb sikert aratta. Wagner volt az, amely már az első a Nikolényi-féle mozgalmat hozta össze a Dormándy-Horváth ellenforradalmi csoporttal. Már akkor készítette a röpiratok valóságos halmazát és hol borítékban postán küldte szíjjel, a legleleményesebb módon szórta és terjesztette, hol meg éjjeken át a legnagyobb kockázattal ragasztotta ki a falakra. Otthon teljes felszerelésű nyomdája volt, amely oly ügyesen el volt rejtve hogy a mai napig sincs fölfedezve.

Ez a frakció volt az, amely minden ellenforradalmi akcióban részt vett és példátlanul álló bátorsággal és halálmegvetéssel szolgálta az ellenforradalom ügyét. Névszerint Wagner Antal, Franke János, Müller József, Bene hadnagy, Mátéffy Ödön rendőrtiszt, Zvölfer Árpád, Pécsi Dénes, Kibling Nándorné, az Országos Vörös-kereszt titkárnője, Molnár Annus, Horvát István, Király György, stb.

Az örülésig feldühödtt vörös véredek hajtóvadászát rendeztek Wagner Antalra és társaira, nagy pénzösszeget tüztek ki „kékben“ annak, aki elfogja. Heteken keresztül hiába hajszolták, hiába mozgósították ellene a legravaszabb, a legügyesebb és legvadabb vörös kopókat — nem sikerült elfogniok. Pedig Wagner nem bujkált, nem rejtőzött el, szabadon járt kelt mindenütt és noha tudta, hogy eszeveszetten keresik — otthon tartózkodott, míg a proletárdiktatura bukása előtt két héttel véletlenül Király György a rémes kinzások hatása alatt el nem mondta W a g n e r és társainak lakóhelyeit, mire aztán rövidesen összefogdosták őket. Hogy 30 eivarátunk mit szenvedett különösen Wagner Antal, Franke János, Müller József Bene hadnagy elég felemlitenünk, hogy Klein-Korvin a vérben kéjelgő állapotember kezei alól roncsokként kerültek ki a fogságból.

Wagner Antal népies modorban megírt felvilágosító röpirata pártunk kiadásában fog megjelenni és előzetes megrendeléseket már most fogadunk el a központi irodában.

A vörös menyország gyönyörei

bizony nagy csaló dást hoztak a szabóervin—preusz—buchinger—peidl—kónfi-féle szocializmus igazhívőire. A „vörös menyország“ gyönyörei alaposan lehitőttek még a „huszonnyolckarátos“ elvtársakat is.

Saját testükön, öngyomrukön tapasztalhatták a marx-boldogítás kékjét, amely a komoly, gyakorlati életben — az „elvtársak“ kezelésében — vad örülttségnek bizonyult. Maguk a „vörös dervisek“ is kénytelenek voltak bevallani, hogy „azelőtt jobb volt“, kénytelenek voltak elismerni, hogy sohasem követték el nagyobb visszaélést a „proletár“ névvel, mint ép az ugynevezett „proletárdiktatura“ alatt.

Főleg a kórházak élvezték és tapasztalták ezt. A míg a „népbiztos“, „politikai megbízott“, „termelőbiztos“, „parancsnok“ és a többi bravó a jó, zaftos, kövér libasülteket ropogtatták aranyfogaik között és pezsgő mellett „végezték ki az alkoholt“ az éj hölgyeinek kítartottjai — addig a kórházi élelmezés csapnivalóan rossz volt. A mennyiségről nem is szólunk. Pedig hát proletárok feküdtek a kietlen szobák hideg vaságyain, hol a poloska és egyéb férgek teméntelen sokasága randevut adott egymásnak.

Ugyilátszik ellátási szervei — főleg a 16 os helyőrségi kórházban — a proletárdiktatura alatt is a nagyváradi Strasser-nemzetség ittrekedt hajtásai voltak. Dietetikus ételről persze még a holdban sem meséltek a szegény „proliknak“ azt csak a burzsuj-időben látták. Az ápolószemélyzet — a „kedves-elvtársak“ — egyáltalán nem viselkedett úgy, amint azt a szenvedő betegek a kórházakból hősileg kirugott angyali lelke, puha kezű apácáktól megszokták volt. És ha valakinek volt mersze panasz-

kodni — nos, az azonnal mehetett a tanácsköztársasági vörös sóhivatalba.

Hja, a nagy elhelyezkedési tumultusban ki törődhetett ilyen semmitmondó kicsinységekkel. Ki törődhetett a kórházban sanyalódó betegekkel, amikor Kun Béláné népbiztosné Ö nagysága a legujabb bécsi modellruhákat hozatta magának különvonaton.

De ahogy ezek a „prolik“ most kiábrándultak a proletárdiktatura gyönyöreiből! . . .

VEGYES.

A körülmények röpiratként való megjelenésre készítették. Legközelebbi számunk rendes politikai lapként hagyja el a sajtót.

Romanelli alezredesnek a budapesti olasz katonai missió főnökének hervadhatatlan érdemei vannak a körül hogy elvbarátaink kiket Kohn-Kun hóhérai elfogtak és a parlamentbe cipelték életben maradtak. Gyors és erélyes fellépésének köszönhető sok fiatal bátor harcosunk életbenmaradása. Azért e helyen is hálás köszönetünket tolmácsoljuk úgy Romanelli alezredesnek, mint Cintio kapitánynak. Kevesen tudják csak, mit köszönhetünk mi magyarok e két derék uriembernek.

— Román szövegű táviratoknak és kérvényeknek megszerkesztését vagy azok átfordítását a pártiroda elfogadja.

Budapesti szakképzett Cipész-
iparosok Beszerző Termelő és
Értékesítő Szövetkezete igazgató-
sága értesíti t. részvényeseit, hogy az elkommunizált szövetkezetet a

minisztertanácsi határozat értelmében f. hó 14-én ismét átvette és üzembe helyezi. Kérjük az összes szaktársainkat, akik a szövetkezet iránt érdeklődtek és belépni óhajtottak, hogy Baross-u. 69. sz. alatt d. u. 5-ig jelentkezzenek.

Külföldre szóló ajánlott leveleket szívesen vesz fel és közvetít teljesen díjmentesen tagjaink részére a központi pártirodánk.

Az utipodgyász nem esik forgalmi korlátozás alá, ha az utazók holmiai csupán az utazók használatára és szükségletének megfelelnek (fehérnemű, ruha, utazási eszközök) míg a magukkal vitt élelmiszerekre a szállítási igazolványt a közlelmezési miniszter adja meg.

Utlevelet a főváros környékére a főkapitány ad.

Erős pártmozgalmat erős pártsajtó nélkül nem lehet elképzelni. Minden dolgozó magyar ember — ki irányzatunknak hiva — teljes erejével terjessze a

„NÉPAKARAT“-ot.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Szerkesztőségünk mint központi pártirodánk a rendes hivatalos órák alatt mindenkinek szívesen áll bármely ügyben rendelkezésére a ki hozzá fordul.

Szerkesztésért és kiadásért felelős:
FRANKE JÁNOS.

Nyomatott: „ABC“-nyomda
Budapest.

A Radikális Keresztényszociálista Hirlapterjesztők Szakszervezetének régi kipróbált gárdája

szívesen ajánlja fel szolgálatait keresztény ujságok, napi és hetilapok, röpiratok és egyéb sajtótermékek utcai terjesztésére s országos kiportálására

Munkások!

Polgárok!

Dolgozó testvéreink!

A magyarországi radikális keresztényszocialista párt és szakszervezetei megkezdték működésüket abban az igazi szociális irányban és szellemben, mely egyedüli biztosítéka kell hogy legyen a magyar nemzet erkölcsi rendjének s ebből kifolyólag minden kulturának és a nép milliói jólétének. Ehhez az alkotó, teremtő és építő nagy munkához kérjük minden magyar keresztény munkásnak és polgárnak támogatását, segítségét, hogy keresztény magyar nemzetünket újra felépíthessük és a dolgozó nép millióinak jólétét a mai súlyos viszonyok mellett is mielőbb előmozdíthassuk.

A radikális irányu és a dolgozó munkásság és polgárság érdekeit a legintenzívebben védő programunkat már a legközelebbi napokban a nagy nyilvánosság elé bocsátjuk. Minden munkásnak, iparosnak, kereskedőnek, kisgazdának és minden egyéb rendű és rangu polgárnak, aki kereszténynek és magyarnak vallja magát — felekezetre való tekintet nélkül — ebben a táborban van a helye, hozzánk kell hogy csatlakozzék, hogy a hosszas szenvedések és küzdelmek után végre, amit Kohn-Kun Béla, Pollák-Pogány, Landler, Böhm Vili, Kohn-Kunfi Zsigmond, Weisz-Vágó, Szántó, Székely stb. bolsevik népbiztosok és a volt szociáldemokrata vezérek vértői mocskos kezükkel és forradalmi lelkükkel, — már úgy látszvt, hogy örökre a szerencsétlen mártirokkal együtt sirba teszik, — mi egy célért egybeforrt lelkünkkel és közös akarattal megvalósíthassuk a keresztény erkölcs és a jogegyenlőség elve alapján az osztályegyenlőséget és megszüntethessük azt a nagy társadalmi igazságtalanságot, hogy a vagyoneelosztás terén továbbra is oly óriási legyen az aránytalanság. Ezért és az összes nagy szociális igazságokért a civilizált államok dolgozó testvéreinkkel együtt, az ezekért való harcban mindenkor szolidaritást vállalunk

de hazaárulók soha nem leszünk!

Testvérek! Ha élni akarunk és a munka uralmát akarjuk, ha nem akarjuk, hogy a kizsákmányolás, a bankokrácia fojtogató rendje visszatérjen, fogjunk össze, lássunk hozzá magunk a magyar nemzet ujjaépítéséhez, a romok eltakarításának nagy munkájához, — és ne hallgassunk a népámitókra, kiknek kenyerük és mesterségük az izgatás, akik csak rombolni és pusztítani tudnak, — de alkotni, építeni képtelenek.

A szakszervezetek csatlakozását, valamint a pártba és a szakszervezetekbe való belépés a VIII. kerületi ideiglenes pártirodában. Budapest, Baross-utca 69. (Mária Terézia tér 1. sarok, üzlet-bejárat) délelőtt 9—12-ig és délután 3—6-ig elfogadjuk.

Kérjük az összes szakmabeli, közhivatali, vasuti, postai, villamos, kórházi, állami, város stb. — úgy a férfi mint női — volt szakszervezeti tagokat, hogy a hét minden napján délután 3—7-ig tagfelvétel végett jelentkezzenek. Kézműiparosok, kereskedők és vendéglősök stb., délelőtt 9—12-ig és délután 3—7-ig jelentkezzenek. Bérházi és háztartásbeli alkalmazottak 5 és 7 óra között jelentkezzenek.

Testvéri üdvözlettel

a Magyarországi Radikális
Keresztényszocialista Párt